

„Nikolaj přiveze Maru, abys nezůstala sama. Zamkněte se a počkejte, než se vrátíme,“ připomněl Anně starostlivě, zatímco čekal na otce. „Kdyby se cokoli podezřelého dělo, i kdyby to byl třeba jen pocit, okamžitě volej policii. Nepouštějte se samy do žádných dobrodružství. Tím myslím hlavně Maru. Tady máš číslo,“ položil na stůl vizitku. „Budu zpátky co nejdřív.“ Objal ji, vyplašené srdce v kleci křehkého hrudníku. Pak mu upravovala košili a něco přitom říkala, jenže to moc nevnímal. Otec byl připraven a poté, co dorazil Nikolaj, bez meškání vyjeli. Dostali zprávu, že kapitán počká u severního exitu.

Bylo asi půl dvanácté a na vozovce se válela řídká mlha. Nikolaj si sedl vedle pana Hajduka a Johana nechali vzadu, aby se mohl soustředit na navigaci. Čtvrtý do auta byl Lucius. Na výpadovcu na ně Mácha blikl a zařadil se za ně. Měl v autě další tři lidi a psa.

„Teď doleva,“ Johan vydal pokyn skoro pozdě.

„Tam se nedá vjet, zapadneme,“ protestoval otec.

Johan na chvíli zavřel oči a přemýšlel. „Ne, jen to tak vypadá. Zpočátku je to dost zlé, ale pak se cesta hodně zlepší.“

Ať měl Petr Mácha jakékoli pocity, následoval jejich auto. Johan měl pravdu, cesta se po chvíli skutečně zpevnila natolik, že uvážnutí nehrozilo. Zajeli už hodně hluboko do lesa, když jim řekl, aby zastavili. Všichni vystoupili, slyšel, jak Petr pustil policejního psa a organizoval postup, mezitím zřejmě vyndával z auta potřebné vybavení.

„Pane Hajduku, vy půjdete se mnou a našimi lidmi. Johane, vy s Nikolajem běžte z druhé strany. Buďte zticha a dávejte pozor. Vezmete to tudy strání nahoru a my ten kopec obejdeme o kus dál, měli bychom být zhruba na dohled. Nesviťte, pokud nemusíte. Jak jste na tom s výzbrojí?“ Měli pistole, otec i Nikolaj. Mácha asi jen tiše doufal, že legálně držené. Johan byl beze zbraně, stejně by mu nejspíš k ničemu nebyla. „Výborně, kdo najde jakoukoli stopu, dá hned vědět,“ připomněl kapitán civilistům a s tím se rozešli.

Za okamžik neslyšeli nic kromě obvyklých zvuků nočního lesa. Policisté se pohybovali tak tiše, že je prakticky nezaznamenali. Johan se na chvíli opřel o strom, musel se zastavit. Ještě že měl Lucia, jinak by byl úplně dezorientovaný, jak do jeho vědomí agresivně pronikaly obrazy, které nesouvisely s okolní realitou, ale zato s Jakubem a jeho cestou sem. Setrval několik minut nehybný a ponořený do sebe. „Panebože,“ vydechl konečně a znovu se pohnul z místa. „Kvůli těmhle hajzlům si přeju, aby peklo opravdu existovalo. Už jsme blízko.“

Nikolaj ho následoval tiše jako velká kočka. Pokračovali strmě vzhůru, šplhali ve skalnatém terénu. Johan to v tu chvíli uviděl zase a musel se rychle přidržet, aby nespádl. Stejný obraz jako ve snu, který mu onehdy *poslali*. Stín krkavce třepetající se mezi duby, pod nimi zapíchnuté kopí. A tušení jakéhosi temného nebezpečí někde v hloubce pod těmi stromy. Zastavil se, aby ukázal dopředu. „Jsme u cíle. Jakubovo tělo zřejmě visí tam mezi větvemi.“

Nikolaj docela věrně napodobil sýčka, signál pro Máchu.

„Skvělé,“ poznamenal Johan vyhasle. „Sýčkování se k situaci znamenitě hodí.“

Ten druhý po chvíli přerušil ticho: „Jak to vlastně děláš? Já v té tmě nevidím ani svoji vlastní ruku.“

„Já taky ne,“ pousmál se. „Jenomže já ji nevidím ani tehdy, když ty vidíš normálně.“

„Všiml jsem si už dávno, že se dobře orientuješ. Michal mi samozřejmě něco řekl, ale stejně si neumím moc představit, jak to funguje,“ vyzvídal Nikolaj. Tohle bylo něco úplně nového, protože dosud mu červený rytíř dával najevo jen okázalý nezájem. Pokusil se tedy o vysvětlení, z nedostatku vhodnějších slov stejně pouze přibližně. „Samozřejmě mi pomáhá Lucius, což je neocenitelné, když se musím pohybovat rychleji. Ale kromě toho cítím věci, na které se zaměřím. Když o tom s někým mluvím, převádím své pocity do pojmů spojených s normálním viděním. Jenže mé pokusy o překlad odpovídají tomu, co takzvaně vidím, pouze přibližně. Mé vnímání je bohužel značně zúžené. Sice precizní a pronikavé, ale omezené na to, co zrovna pozoruju. Taky mi chvíli trvá soustředit se, jak je třeba. Dá se to cvičit a já cvičím, jenomže bez Longinových rad postupuju pomaleji. A co ty? Taky zvládáš pohyb v nočním lese velmi nadprůměrně, jak jsem si všiml.“

Odpověděl trochu neochotně: „U mě to bude zřejmě ten instinkt.“

„Vídám tě ponořeného v červené auře neobvyklé intenzity,“ pokračoval Johan. „Stejně rumělkové jako ten plášť, který nosíš na druhé straně. Vzpomínáš, kolikrát jsme se spolu v tom Lese honili? Bože, jak tys mi přitom lezl na nervy.“

„Ty mně snad ještě víc,“ zasmál se Nikolaj. „Spláchneme to spolu nějakou dobrou vodkou, co říkáš? Ale teď už pojďme, *consigliere*, naše sestava je kompletní.“ Zvedli se a vyrazili za zbytkem společnosti.

„Tamhle.“ Johan Petrovi ukázal směr, ten rozsvítil silnou baterku a zaměřil ji k označenému místu. Otec stěží potlačil výkřik. To, co zbylo z Jakuba, zohavené, bezruké a beznohé tělo, se zjevilo mezi stromy. Loutkovitě se kolébal v jemném větru, zavěšené jako groteskní pták mezi větvemi mladého dubu. V obnaženém hrudníku zela obrovská rána a tvář na ně zírala bělavou škraboškou bez očí, zpod níž se vylévala z prázdných očních důlků tmavá krev.

„Zatraceně, tohle nám byl čert dlužen,“ zaklel polohlasně Mácha. I když toho bylo v poslední době ve městě víc než dost, na některé věci si nelze nikdy zvyknout. Zase jednou zalitoval, že ve službě nemůžou pít, protože tohle snad střízliví nezvládnou. Ostatní to zřejmě cítili stejně jako on, jak usoudil z kradmo vyměňovaných pohledů, ale všichni se ukázněně pustili do své práce, telefonovali, fotografovali a zajišťovali stopy. Zavolá své čím dál oblíbenější psychiatřičce, a to hned zítra, sliboval si. Kdyby jen všechno nebylo, krucinál, tak komplikované, ještě i se ženskýma. A tohle snad ani není práce pro lidi.

„Bacha, chlapi,“ upozornil je kolega, který šel k mrtvole jako první. „Je tady strž, přímo za těmi stromy, a pěkně hluboká. Málem jsem do ní sletěl.“

„Co se tam děje?“ dožadoval se Johan, jemuž se nikdo neobtěžoval podat informace.

„Bohužel našli, co jsi předpokládal. Strašné, sami policajti mají zřejmě co dělat, aby to zvládli,“ popsal mu Nikolaj situaci. „Jeho tělo

je pověšené na stromě, jak jsi čekal. Chlapi ho právě začali sundávat a nám teď zřejmě nezbývá než počkat, až dokončí, co je třeba.“

„Jistě,“ vzdychl a po chvíli zadumaného mlčení se naráz zeptal: „Co to děláš?“

„Nic,“ podivil se Nikolaj, „jenom jsem si vytáhl z kapsy čotki. Něco jako růženec.“

„Aha, já jen, že naráz vypadáš jinak než obvykle,“ poznamenal Johan a lehce se zvedl. Nechtěl ho rušit a taky chtěl pomoci kapitánovi. „Petře, můžu být nějak platný?“

„Dělej, co umíš, senzibile. Jenom mi tu na nic nesahej a nikam nešlap. V téhle fázi musí být místo činu a všechny nalezené stopy včetně těla chráněny pro laborku,“ připomněl mu Mácha.

„Taky jsem přečetl pár detektivek, když jsem ještě mohl,“ naježil se.

„Tak si třeba sedni sem na šutr a medituj,“ doporučil mu netrpělivě Petr. Suše si odkašlal a udělal, jak mu bylo řečeno. Cítil se prachbídne, překážející kripl. A navíc i příčina Jakubova tragického konce. Aby těm nesnesitelným myšlenkám unikl, ponořil se do nepřehledného přediva snů. Hledal v něm správné vlákno, stopu, jež by jej přivedla tam, kde k těm pohnutým událostem došlo. Zatím bylo jasné jen to, že Jakub byl mrtvý, už když ho tady tak efektně naaranžovali. Ne, tohle místo mu nic víc neprozradí, uzavřel. Obrátil se tedy k tělu zabalenému do černého pytle. *Kubo, co ti to udělali? Který z nich to byl? Zabiju ho svýma vlastníma rukama, jako že je nebe nade mnou.*

Do jeho mysli naráz vtrhla sekvence živých, barevných obrazů. Jakub vezený v bezvědomí někam autem. Vysoký, plochý hlas, který Johan tak dobře znal, žádající jeho spolupráci, hlas Doktora. *„Vydej nám Lovce, přece dobře víš, že je náš. Máme na něj plné právo. Nic se ti nestane, když budeš spolupracovat, a jemu tím jen pomůžeš.“*

„Jak mu pomůžu?“ ptal se Kuba zmateně.

„My děláme správnou věc, chlapče,“ vysvětloval trpělivě Doktor. *„Jak už jsem ti řekl. Je potřeba, abys to pochopil a abys to tak Lovci vyložil, protože tobě on věří. A ty se k nám potom můžeš klidně přidat, když budeš chtít. Výhradně pánská společnost, spousty zajímavých možností, to by se ti přece mohlo líbit. Otevře se ti svět, můžeš konečně získat lepší postavení a být spokojenější, než se ti vůbec kdy snilo.“*

Doktorovo pokoušení v Jakobovi chvilku pracovalo: „A on?“

„Bude dělat, k čemu je stvořen. K čemu jsme ho vycvičili. Časem si zvykne a pak v tom nalezne i zalíbení.“

Johan ucítil, jak se proud času pohnul vpřed. Spatřil tutéž místnost, ale v jiný den. Jakub byl zubožený, hladový a žíznlivý, tvář samá modřina. „Ne. Ne, nevěřím vám. Já ho k ničemu takovému přesvědčovat nebudu,“ trval na svém.

„Bože můj!“ zařval Doktor, zřejmě na konci se silami i trpělivostí. *„Tohle nezvládneme, Longine. Měli bychom Velmistrovi nalít čistého, ten by možná...“*

Otec Longin se jen chladně usmál. *„Milý příteli, vy že voláte ku pomoci Boha? Vskutku pozoruhodné. Ale snad ještě není tak zle. Jen tu Hajdukovu buznu svěřte na chvilku Mejlovi. Ten už s ním nějak pohne, tak či jinak.“* Longin se bez dalšího zájmu otočil a odcházel důstojným, neuspěchaným krokem, ještě zdůrazněným ladným zavlněním záhybů tmavého pláště.

Další stříh, oslňující, bodavé světlo, pro něž nebylo nic vidět. Ochraptlý, nekonečně dlouhý řev vyprovokovaný zřejmě nepředstavitelnou bolestí a do toho Mejlův smích. *„Ani tak ho nezradím, ty svině,“* sípěl hrůzně zmrzačený Jakub, stejně slepý jako on, svíjející se ve vlastní krvi na betonové podlaze mučírny. *„Miluju ho. Vždycky...“*

Opět závan času a poslední dějství.

„Dneska ráno mi dal otec Longin extra požehnání, hochu. Štěbetaly vlaštovičky, že náš páter už Hajduka možná nepotřebuje tak nezbytně, jak si Doktor myslí. A pokud ho Longin nepotřebuje, krasavec Hajduk skončí buď jako řadový čokl, anebo jako psí žrádlo. Třetí cesty není. Tyhle zvláště důvěrné informace ti dávám jenom proto, můj milý, že už je z téhle místnosti nevynesesh.“

„Shnij v pekle, ty zmrde,“ opáčil sotva slyšitelně ten, který téměř pozbyl lidské podoby.

Jakubova ruka na špalku a svištěcí sekera. A ještě a ještě, naráz to šlo rychle a naprosto neosobně. Úplně naposled pak ostrý nůž mífící na jeho hrud’.

Johanův zrak pokryla studená mlha a všechno zahalila.

Náhle byl odtud vytažen jinam, do hodovní síně v románském stylu, kde se u slavnostně bíle prostřené tabule shromáždila velká společnost, střídavě muži a ženy. V čele tabule seděl Lovce, tmavé šaty a holá hlava připomínající lebku. Za ním stál muž, neměl oči ani ruce, ale stál a poslušně držel těžké kopí i psí masku, zatímco Lovce předsedal hostině. *Poslušný jako mrtvola*, vybavilo se mu cosi z ignaciánských exercicií, jež kdysi četl. Vedle Lovce byla usazena dáma v červeném rouše, s velmi bílou tváří, v níž chyběl jakýkoli výraz. Johana pojala závrať, jako by se naklonil přes okraj starého, bezpečně ohraničeného světa a nahlédl do propasti. Do

čarodějného kotle, v němž se spolu ve věčném tanci vše mísí a vaří. Do něhož měl být ponořen i on sám, aby se stal potravou Lovce a jeho hostí. Proto byl zde. Jakub ho nakonec stejně přivolal, jeho tělo a krev ho přitáhly.

Právě jim přinášeli velkou kouřící mísu. Odvrátil od ní pohled, celý roztřesený nezvladatelnou nevolností. Věděl, co je uvnitř, věděl to se strašnou jistotou. Dáma v červeném zachytila jeho pohled a zadívala se na něj tmavými terčí očí. Měl pocit, že ho ten známý, neznámý pohled přibil na místo: nemohl se pohnout ani nadechnout. Musím rychle pryč, než bude pozdě, uvědomoval si jasně. Ve všech údech však cítil olověnou tíhu, stejně nepřekonatelnou jako tehdy ve Velké bílé, a už věděl, že je v pasti. Nohy se mu podlomily a on padl naznak, až to síní zadunělo. Na hrud’ mu mířil dokonale nabroušený nůž ve sněhobílé ruce, nůž jako žraločí zub. Dotkl se jej ledovým chladem a on pocítil ostrou bolest. První kapky krve se rozeběhly na strany. *Matko, matičko, řekněte, nač ten nůž s sebou berete?*

Takhle to s ním tedy skončí. Podíval se vzhůru k nebi. Jeho pohled se však zastavil na křížové klénbě stropu a sklouzl po jednom žeburu ke konzole ve středu. *Pane Medvídku, co tu děláte, na konzole? To jste teda vzal džob*, pousmál se. Vždyť už je stejně konec, úplný a definitivní. Ale Tomášova kamenná podoba vzápětí oživila a jeho ústa se trychtýřovitě otevřela, aby mu dala odpověď. Vyzazily z nich živé dubové ratolesti. *Listy jsou slova zeleného muže*. Větve se kolem Johana rozklenuly jako ochranný stan, až byl celý zahalen bujnou zelení. Zmizela síň i všichni, kdo v ní byli, zůstal sám a neprostupný les kolem něj. Nějaká síla jej vyzvedla a on stoupal vzhůru do měkké, tmavě modré propasti, která se nad ním pohostinně otevírala.